

Verfrist

TOM NIEROP

FOTO: SIMONE VAN ES

Bijna iedereen is even weggeweest. Ook ik. Naar Zuid-Afrika. Ik zal u niet vermoeien met mijn particuliere vakantiebevindingen. Evenmin met het opsommen van de landschappelijke, dierlijke en culturele hoogtepunten, vriendelijke bevolking en wereldklasse-jazz die het land te bieden heeft. Maar wel iets algemeen. Met een vakantie buiten Europa is het net als met een sabattical. Je bent er helemaal uit en ziet eens iets heel anders, hetgeen de blik kan verruimen en - heel gewichtig - tot nieuwe inzichten kan leiden.

Al bij binnenkomst in Kaapstad passeerde de taxi de onmiskenbare logo's van KPMG en Ernst & Young. Het gevoel er 'helemaal uit' te zijn rees dus niet onmiddellijk. Maar in de weken daarna was er gelukkig weinig dat aan accountants en hun besognes herinnerde, afgezien van een personeels-advertentie van KPMG in Swaziland - *for Swazi citizens only* - en de alom aanwezige Parmalat-vrachtwagens.

Wat die frisse blik betreft: Ik heb altijd gedacht dat verkeersdrempels een Nederlandse uitvinding waren, of op zijn minst een specifiek Nederlandse liefhebberij. Dat blijkt een naïeve gedachte. Nog nooit zoveel verkeersdrempels tegengekomen als in Zuid-Afrika. En ook Swaziland, het aanpalende minikoninkrijkje, weet er raad mee. In beide landen moet de automobilist zijn voorbereid op plotseling opdoemende drempels, zowel in de steden als daarbuiten. Nuttig, want het gaat vrijwel altijd om dorpen die worden gepasseerd. Maar acht achtereenvolgende drempels en megaribbels op één snelwegoprit lijken erg veel van het goede. Bij de aangegeven maximumsnelheid van zestig kilometer hebben ze voor een camper het effect van een lanceerinrichting.

Een tweede *eye opener* is de wellevendheid in het verkeer. Je zou verwachten dat in een samenleving met een traumatische geschiedenis als de Zuid-Afrikaanse, veel onverwerkte frustraties en tegenstellingen juist in verkeerssituaties hun uitweg zouden vinden. In Nederland steekt menige overspannen kantoorclerk en overambitieuze accountmanager zijn verzamelde negatieve energie immers in bumperkleven, agressief rijden en het periodiek opsteken van de middelvinger naar medeweggebruikers. Niets van dat al in Zuid-Afrika. Andere weggebruikers verhinderen in te voegen door snel een gaatje te dichten? Geen sprake van. Integendeel. Vrijwel iedereen, van welke kleur, welstandsklasse of in welk voertuig ook - van aftandse vrachtwagen tot het nieuwste model Mercedes - verhuist uit eigen beweging even naar de brede vluchtstrook als een snellere achterligger - die keurig op afstand blijft - wil passeren. Waarna de passeerder als blijk van dank even de achterlichten laat oplichten en de gepasseerde 'graag gedaan' antwoordt door het eenmalig oplichten van de koplampen. Ik wil niet meteen pleiten voor algemene invoering van deze uitgebreide etiquette in het veel dichterbevolkte Nederland, maar een verademing is het wel.

Wat dit allemaal te maken heeft met het accountantsberoep? Niets, vermoed ik. Of het moet zijn dat afstand nemen verfrissend kan zijn voor iedereen en doet beseffen dat iets ook 'anders kan'. In Nederland blijkt tijdens de zomer ondertussen, zoals gewoonlijk, niets gebeurd. Het blijft een merkwaardig verschijnsel dat een heel land min op meer op slot gaat zodra de zon schijnt. Zelfs rond het accountantsberoep was het stil. Ook wel eens een prettige afwisseling.